

РЕШЕНИЕ

№ 5893

гр. София, 20.02.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 06.12.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Ралица Романова

ЧЛЕНОВЕ: Георги Терзиев

Пенка Велинова

при участието на секретаря Валентина Христова и при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разгледа дело номер **9887** по описа за **2024** година докладвано от съдия Георги Терзиев, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 - 228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл.63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на Д. П. П. от [населено място],[жк]блок 332, вх.3, ет.8, ап.22, с ЕГН: [ЕГН], чрез упълномощен защитник срещу Решение № 3097 от 01.07.2024 г. постановено по АНД № 4068/2024 г., Наказателно отделение (НО), 111-ти състав, Софийски районен съд (СРС), с което е потвърдено Наказателно постановление с изх.№ РД - 05 - 0363/13.11.2023г. издадено от Директор на Столичната РЗИ, с което на жалбоподателя е наложено наказание глоба в размер на 300 лева за извършено административно нарушение по чл.56, ал.1 от Закона за здравето.

Касаторът счита решението за неправилно поради нарушение на материалния закон, изразяващо се в неправилното му приложение, както и поради допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, което е довело до ограничаване на процесуалните му права, решението не е мотивирано. Излага доводи, че наложеното наказание е явно несправедливо, доколкото Д. П. не е извършила нарушение, за което да бъде наказвана с глоба - налице са касационните основания по чл.348, ал.1, т.1, т.2 и т.3 от НПК, към които препраща разпоредбата на чл.63в от ЗАНН. Излага

съображения, че нарушението е било описано твърде общо и бланкетно и е налице нарушение на чл.42, т.4 и чл.57, ал.1, т.5 от ЗАНН. Твърди, че съдът изобщо не е извършил проверка и е игнорирал безспорни факти и обстоятелства, установяващи, че административнонаказващият орган („АНО“) е издал НП, въпреки че не е спазена процедурата по установяване на нарушението и виновността му, като АНО също е допуснал съществени нарушения на процедурата и във фазата на налагане на наказание. Счита, че са нарушени императивните норми на чл.42, ал.1 т.4 от ЗАНН - от актосъставителя, както и нарушение на чл.57, ал.1, т.5 от ЗАНН - от АНО, всяко от които нарушения представлява самостоятелно формално основание за отмяна на НП. Излага доводи, че липсва номер и дата на обжалваното наказателно постановление и време на извършено нарушение, а установената електронна цигара не попада в графата на вещества, чиято употреба е била забранена в закрити пространства. Освен това счита, че не е установено дали от устройството излиза или не излиза тютюнев дим. В заключение се иска от съда да постанови решение, е което да отмени процесното решение и отмени наказателното постановление. В съдебно заседание жалбоподателя, редовно призован не се явява и не се представлява. С молба поддържа жалбата, претендира разноски и за двете инстанции. Възражава относно размера на възнаграждението на ответника по касация.

Ответната страна – Директор на Столична регионална Здравна инспекция към Министерство на здравеопазването, чрез процесуалния си представител адв. Г. оспорва касационната жалба и моли тя да бъде отхвърлена.

Представителят на С. градска прокуратура изразява становище за неоснователност на касационната жалба.

Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства по смисъла на чл.219, ал.1 от АПК.

Административен съд София – град, VII касационен състав, като се запозна с обжалваното съдебно решение, съобрази доводите и възраженията на страните и обсъди наведените касационни основания и тези по чл. 218, ал. 2 от АПК, намира от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е допустима, като подадена срещу съдебно решение, подлежащо на касационен контрол, от надлежна страна по смисъла на чл.210, ал.1 АПК, във вр. чл.63, ал.1, изр.2 ЗАНН и при спазване на преклузивния 14-дневен срок по чл.211, ал. 1 АПК, във вр. чл.63, ал.1, изр.2 ЗАНН.

Настоящият състав, като извърши служебна проверка, на основание чл.218, ал.2 АПК и въз основа на фактите, установени от районния съд, съгласно чл.220 от АПК, намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо. Решението е постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд, в рамките на правомощията му.

Разгледана по същество касационната жалба е основателна.

За да постанови решението си, районният съд е събрал писмени и гласни

доказателства и въз основа на тях е намерил за установени обстоятелства, които са от значение за спора.

За да постанови процесното решение СРС е пиел, че на 03.08.2023г., преди обяд, в обект С. Ринг Мол, находящ се в [населено място], Софийски околовръстен път № 214, жалбоподателката Д. П. П. била установена от старши инспектор П. И., Е. И. и М. - Л. К. - служители към СРЗИ, че пуши бездимно тютюнево изделие /IQOS/, в закритата част на обекта. Лицето било само и трите свидетелки непосредствено възприели, че вдишва и издишва емисии от въпросното устройство, от което излизал дим. Действието се развило в общите частни на търговския обект. Възприетото поведение на жалбоподателката от страна на тримата свидетели обусловило съставянето на АУАН. Същият бил връчен лично на лицето и подписан от него е възражението, че „не мисли, че вреди на някого“. Въз основа на акта било издадено и обжалваното наказателно постановление.

Приел е, от показанията на разпитаните актосъставител и свидетели по акта, че и тримата са били непосредствени очевидци на извършеното изпълнително деяние от Д. П.. Същите са възприели цялостното нейно поведение, като в разпитите си са единодушни и категорични, че са видели как лицето извършва действия с включено устройство - електронна цигара, вдишвайки емисии през устата, от която излизал дим. Въззивния съд е кредитирал изложените твърдения като правдиви и подкрепени и от своеобразното признание на жалбоподателката при предявяването и на АУАН, където е посочила, че не мисли че вреди на някого. Приел е също, че изложените от свидетелката Е. Г., в частта относно липсата на пушене от страна на жалбоподателката, се явяват неверни, тъй като в показанията си разпитаното лице заявява, че Д. П. е имала в себе си електронна цигара /IQOS/, намирала се е в закрито пространство на търговски обект, но не е пушила. Първоинстанционният съд е счел, че твърденията на разпитаната свидетелка следва да бъдат подложени на критичност, поради цялостното им несъответствие с тези на останалите свидетели. Било прието, че и тримата служители на СРЗИ заявяват, че към момента на проверката, жалбоподателката е била сама и не е имало друго лице. В показанията си свидетелката Е. Г. заявява, че е била заедно с Д. П. и е отишла при нея когато вече са и писали АУАН. Направен е анализ, че свидетелката Г. дори не посочва точния брой на проверяващите лица като в показанията си посочва 4, вместо 3 жени. Било прието също, че така заявеното, че се приближила да види как бива написан АУАН, което също не се потвърждава от показанията на останалите свидетели. СРС приел, че в случая е налице обосновано съмнение дали изобщо свидетелката Г. се е намирала на местоизвършване на нарушението или не възпроизвежда факти, преразказани и от друго лице. Независимо от това обстоятелство съдът не е възприел като достоверни показанията на въпросното лице, касаещо изпълнителното деяние.

Въз основа на така направената констатация, компетентно длъжностно лице - П. И. И., заемаща длъжността: старши инспектор в отдел ПБПЗ, Дирекция „03“ към СРЗИ, съставила на 03.08.2023 г. АУАН, против жалбоподателя Д. П..

Въз основа на направените в АУАН констатации, компетентно длъжностно лице - директор на СРЗИ, издал процесното НП с изх.№ РД - 05 - 0363/13.11.2023г., с което,

след като възпроизвел изцяло описаната в акта фактическа обстановка, на основание чл.231, ал.2 и чл.218, ал.1 от Закон за здравето, наложил на жалбоподателя административно наказание глоба в размер на 300 лева, за нарушение на чл.56, ал.1 от Закон за здравето.

При така установената фактическа обстановка районният съд от правна страна е стигнал до заключението, че при издаването на оспореното наказателно постановление не са допуснати съществени процесуални нарушения, както и че нарушението е безспорно установено от представените писмени и гласни доказателства по делото. Съдът е посочил още, че отразената констатация в съставения АУАН, възпроизведена изцяло и в обжалваното НП, се потвърждава от показанията на свидетеля И., която е категорична, че при влизане в процесния обект е установено лице, което в качеството си на клиент е пушело в закритата търговска зала на обекта. С тези мотиви съдебният състав е приел, че не е нарушено правото на защита на санкционираното лице. Изложени са мотиви в съдебния акт, че търговският обект, е обществено място по смисъла на § 1а от ДР на ЗЗ, както и че същото е от закрит тип.

При разглеждане на делото районният съд е събрал допустими и относими писмени и гласни доказателства, които е анализирал поотделно и в съвкупност, като е осъществил цялостен контрол за законосъобразност на оспореното НП, в съответствие с разпоредбата на чл. 314 от НПК, във вр. чл. 84 от ЗАНН. Районният съд правилно е приел, че АУАН и НП са издадени от компетентни органи. Изведените правни изводи за липса на допуснати съществени нарушения на процесуалните правила на ЗАНН, които да водят до отмяна на НП, на процесуално основание обаче са неправилни и не се споделят от настоящия състав.

СРС неправилно е анализирал събраните по делото доказателства, което е рефлектирало и върху правните му изводи. Обжалваното решение е неправилно и са налице касационни основания за неговата отмяна.

Настоящият състав на съда приема, че в хода на административнонаказателното производство са допуснати съществени процесуално нарушения по смисъла на чл. 42, т. 4 от ЗАНН, относно АУАН и по чл. 57, ал. 1, т. 5 от ЗАНН относно НП. В конкретния случай описанието на твърдяното нарушение в АУАН и НП е извършено изключително бланкетно, при липсващо описание на обстоятелствата, при които е извършено деянието. Липсата на ясно и конкретно описание на нарушението в АУАН и НП, както и на обстоятелствата, при които е извършено, води до нарушение на изискванията на чл. 42, т. 4 ЗАНН, съответно на чл. 57, ал. 1, т. 5 от ЗАНН, които нарушения са съществени, тъй като нарушават императивни правни разпоредби на ЗАНН, водят до затрудняване правото на защита на санкционираното лице и възпрепятстват съдебния контрол на оспореното НП.

Разпоредбата на чл.56, ал.1 от ЗЗ забранява тютюнопушенето в закритите обществени места. Дефиницията за обществено място е регламентирана с § 1а от Допълнителните разпоредби на ЗЗ - това са всички места, които са обществено достъпни и/или предназначени за обществено ползване, без оглед на собствеността

или правото на достъп, каквото безспорно е процесният обект С. Ринг Мол, находящ се в [населено място], Софийски околовръстен път № 214.

Спори се дали е извършено нарушение, в случая – на чл. 56, ал. 1 ЗЗдр., забраняваща „тютюнопушенето в закритите обществени места“ и съответно – доколко употребата на процесното изделие „IQOS“ представлява „тютюнопушене“. В посочения закон липсва легално определение на понятието „тютюнопушене“.

При тълкуване на нормата на чл. 56, ал. 1 ЗЗдр. (Изм. - ДВ, бр. 40 от 2012 г., в сила от 01.06.2012 г.) настоящият състав намира, че следва да се имат предвид мотивите на законодателя за въвеждането на тази забрана.

Така в публикуваните на <https://parliament.bg/bills/41/102-01-88.pdf> мотиви към Закона за изменение и допълнение на ЗЗдр., ДВ бр. 40/2012 г. се установява, че „Целта на тази разпоредба е осигуряване на среда без тютюнев дим и предпазване здравето на непушачите“. В този смисъл е и писмото от 20.12.2022 г./ на министъра на здравеопазването към директорите на РЗИ, в което се сочи, че целите на посоченото изменение на закона са такива, насочени към „предпазване от започване, поддържане или увеличаване на употреба на тютюн във всяка форма“.

Предвид целите на въведената забрана, при преценка дали е налице тютюнопушене или не, е следвало да се изясни дали съответното/процесното устройство отделя тютюнев дим в околната среда и/или този така отделен дим – доколко има значение и за здравето на околните – непушачи.

Административно - наказващият орган не е събрал нито едно доказателство т.н. електронна цигара съдържа ли никотиновата течност, с какъв обем и съдържание на никотин е, т.н. електронна цигара за еднократна употреба ли е и т.н. Не е установен основния факт, има ли съдържание на никотин в това електронно устройство.

Настоящият състав намира, че пред СРС не е събрано нито едно доказателство, насочено към изясняване на релевантните за спора факти. А именно, не се установява какъв е характерът на устройството, което е констатирано, че е употребявано – то отделя ли тютюнев дим или не в околната среда. В административната преписка липсват каквито и да е доказателства или веществени доказателства, които да установяват този факт.

Следва да се отбележи и какво е съдържанието на понятието тютюнев дим. Последното – предвид становището на настоящия състав, че нормата следва да се тълкува разширително, предвид датата на въвеждане на забраната за тютюнопушене /от 01.06.2012 г./, както и предвид това, че след тази дата на пазара са въведени множество устройства, при употребата на които се отделя дим в околната среда, имащ или доближаващ се до характеристиките на тютюнев дим. /така напр. уредените в § 1, т. 7 а (нова - ДВ, бр. 106 от 2023 г., в сила от 22.12.2023 г.), ДР на ЗТТИ "Нагреваемо тютюнево изделие", както и в т. 8 (нова - ДВ, бр. 28 от 2016 г., в сила от 08.04.2016 г., изм. - ДВ, бр. 101 от 2016 г., изм. - ДВ, бр. 97 от 2017 г., в сила от 01.01.2018 г., доп. - ДВ, бр. 106 от 2023 г., в сила от 22.12.2023 г.) „Изделия, свързани с тютюневи

изделия“.

Поради липса на доказателства събрани от административния орган настоящата инстанция приема, че не могат да бъдат изяснени посочените релевантни факти, а от там да се обоснове, евентуално, и преценка доколко така отделените емисии имат значение за здравето на „околните – непушачи“, както и предвид това, че забраната е въведена по отношение на „закрити обществени места“.

Съобразявайки се с изложеното настоящото инстанция приема, че въззивното решение е неправилно, тъй като описанието на нарушението в АУАН не съдържа описание на конкретната дейтелност, а единствено е посочено, че : „..., че лицето Д. П. П. пуши бездимно тютюнево изделие IQOS в закритата част на обекта“

В издаденото НП, от страна на АНО е преповторено описанието на нарушението от АУАН. В случая се налага извод, че описанието на нарушението в АУАН и НП не съдържа обективно установими конкретни факти, които да бъдат проверени в хода на съдебното обжалване. Релевираните основания в този смисъл в касационната жалба са основателни. Същите са наведени и пред районния съд, който ги е обсъдил, но е формирал неправилни правни изводи за липса на съществени процесуални нарушения в административнонаказателното производство.

По изложените съображения, касационният състав приема, че касационната жалба е основателна. Оспореното пред въззивния съд НП е издадено при съществени нарушения на чл. 57, ал. 1, т. 5 от ЗАНН, които обуславят неговата отмяна. Като е потвърдил НП, районният съд е постановил неправилно решение, което следва да бъде отменено и да бъде отменено наказателното постановление, като незаконосъобразно.

В жалбата е направено искане за присъждане на адвокатско възнаграждение в размер на 400 лева на адвокат А. В. в условията на чл.38, ал.1, т.3, пр.2 от Закона за адвокатурата в минималния размер от 400 лева по Наредба №1/2004г. Предвид, че материалният интерес по делото е в по-малък размер - 300 лева и спорът не се отличава с правна и фактическа сложност, като съобрази също т.2) и т. 3) от Решение от 25 януари 2024г. на СЕС по дело С-438/22, касационната инстанция счита, че не следва да бъдат прилагани разпоредбите на Наредба № 1 от 09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения. Намира за справедлив и обоснован размер на присъдените разноски от 200 лева за касационната инстанция и 300 лева за адвокатски хонорар, разноски за първоинстанционното производство или общо 500 лева.

Воден от горното и на основание чл. 222, ал. 2, т. 1 и 2 от АПК, Административен съд София-град, VII касационен състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 3097 от 01.07.2024 г., постановено по АНД № 4068/2024 г., Наказателно отделение, 111-ти състав, Софийски районен съд и ВМЕСТО НЕГО ПОСТАНОВЯВА:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление с изх.№ РД - 05 - 0363/13.11.2023г. издадено от директора на Столична регионална здравна инспекция, с което на Д. П. П., на основание чл. 218 от Закон за здравето е наложена „глоба“ в размер на 300 лв. за нарушение на чл. 5б, ал. 1 от същия закон.

ОСЪЖДА Столична регионална здравна инспекция да заплати на Д. П. П., с ЕГН: [ЕГН] сумата от 500 /петстотин/ лева, представляваща адвокатско възнаграждение за оказана правна помощ за двете инстанции.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.